

Paniikinomainen kylmä hiki puski oitis iholle. Emielin olisi tehnyt mieli ponkaista pystyyn, mutta edelliset kerrat olivat opettaneet, että oli maattava liikkumatta. Ei saanut tulla heti huomatuksi. Etäinen kirkuminen oli herättänyt miehen levottomasta unestaan. Kouristava väristys kulki korvista varpaisiin. Metsästys oli alkanut. Saalistaja tiesi kaikki uhrinsa heikot kohdat ja osasi käyttää niitä hyödykseen. Kukapa tiesi sen paremmin kuin oman lajin edustaja – ihminen ihmisestä. Emiel tutki ympäristöään liikuttamalla vain silmiään. Pimeyttä, muutama korostunut siluetti esineestä ja himmeä valo sängyn alla, joka varmisti, että hätään herätettynä mies löytäisi ovesta ulos. Ikkunan eteen oli nostettu pahvinpala, joka peitti suurimman osan ulkomaailmasta. Sen takaa näkyi vain mustaa. Sitten leimahdus. Kirkkaat valot sytytettiin. Ihmisiä ajettiin vastakkaiseen suuntaan. Emiel nousi ylös. Hän kahmaisi sänkynsä vierestä likaisen paidan ja säntäsi ulos asuinrakennelmastaan. Täällä ei pidetty öisin valoja. Se toimi puolustuksena, mutta myös ansana. Ihminen ei ollut yön tai pimeän valtija. Valottomuuden turvin saattoi päästä pakoon, tai ajautua suoraan saalistajan eteen. Mies kyyristyi seinän viereen. Mihin suuntaan kannattaisi juosta? Joskus ne sytyttivät valot ohjaamaan ihmiset pois päin, mutta odottivat juuri siellä saalista. Myös takaa-ajettava oli fiksu, silloin kannatti juosta kohti valoja. Usein niiden takana ei ollut miehitystä, vaan kaikki oli sijoitettu kiinniottamiseen. Paitsi jos saman aivokapasiteetin omistava saalistaja osasi odottaa tätä ja jättikin miehensä valojen luo odottamaan. Turvallisesta poistumissuunnasta epävarmana Emiel pinkaisi kohti reunaa. Kirkkaat valolähteet jäivät oikealle. Joku juoksi niitä kohti aivan Emielin edestä. Hän ei ollut edes varma mihin oli suuntaamassa. Pilkkopimeässä ei nähnyt eteensä. Sokaisevat valot jättivät silmiin valopalloja, kun siirsi katseensa niistä pois. Tämä oli epätoivoista rämpimistä, Emiel myönsi. Jotain kuului edessäpäin. Se sai Emielin kiskaisemaan likaisen paidan päälleen. Hän jätti juoksemisen ja keskittyi lavastukseen. Vaatteen sujahtettua paikoilleen mies kaapaisi maasta tomua ja taputteli sitä kasvoihinsa ja hiusten sekaan. Valonheitin harasi hänen lävitseen ja palasi nopeasti mieheen. Emiel lopetti puuhansa ja valui polvilleen. Hän konttasi tomussa ja hiekassa eteenpäin, yritti nousta jaloilleen ja sai tähän tuhraantumaan monta sekuntia. Mies tunsu tarkkaavaiset katseet itsessään. ”Jätetään”, kuului käskevä ääni. Kellertävä valaistus katosi Emielin ympäriltä ja hän jäi pimeyteen. Tällä kertaa riski oli toiminut. Jos saalistajat löysivät tarpeeksi puhtaita ja terveitä yksilöitä, likaiset ja sairaat jätettiin taakse. Välillä metsästysonni ei ollut kohdillaan ja tällöin kelpasi jokainen hengittävä ihminen. Emiel jäi maahan istumaan. Oli parasta odottaa, että valot oikealla sammuisivat ja saalistajat palaisivat yhteisöihinsä. Mies joutui toivomaan, että he saisivat kiinni tarpeeksi muita ihmisiä, etteivät he palaisi sen sääliävän pakoon pääsemättömän uhrin luo vielä aamuyöstä. Oli silti turvallisinta jäädä alueelle. Jos vaelsi tarpeeksi kauas, vastaan saattoi tulla toinen metsästysporukka. Ihmiskunta oli ylikansoittanut maan. Runsauteen tottunut rotu oli kuluttanut surutta maapallon ruokavarannot loppuun. Oli turhaan vatvottu ja pelätty öljyn loppumista, maailman saastuttamista, otsonikerroksen ohenemista ja luonnonkatastrofeja. Suuret epidemiat kulkivat samoja polkuja kuin ne mitä olivat noudattaneet jo vuosituhansia. Tuhlaileva ja itsekäs ihminen oli syönyt itsensä ahdinkoon. Emiel ei ollut köyhä, koditon tai sairas. Nämä eivät silti paljon merkinneet, kun nälkä iski. Kaikki olivat saalistajia, ja kaikki olivat saaliita. Vallalla oli hyvin pitkälti Charles Darwinin ja Alfred Russel Wallacen kehittämä luonnonvalinta, joka oli noussut teoriasta faktaksi vain muutamassa vuosikymmenessä. Suolisto kurni, ja Emiel tunsu kateuden pistoksen tämän illan saalistajia kohtaan. He juhlisivat, kun aurinko kohoaisi vuorten takaa. Emielillä ei ollut perhettä, siksi hän olikin säilynyt elossa niin pitkään. Rakkaus ja välittäminen hidastivat, tekivät huonoja päätöksiä ja asettivat oman selviytymisen toiselle sijalle. Harva nykyään enää kokikaan todellista rakkautta. Perheelliset olivat kadonneet epäitsekkyiden

myötä. Korvia vihlova ja iholla riipivä kiljunta helähti pimeydestä. Emielin teki pahaa. Hän ei kyennyt enää istumaan paikoillaan, vaan äänet ja sen herättämät tunteet pakottivat liikkumaan. Mies nousi jaloilleen ja jatkoi kiireisin askelin toiseen suuntaan. Sitten hän kompastui. Emiel makasi rähmällään maassa. Jotain pehmeää tuntui poskea vasten. Mies koitti sitä kädellään. Se kutitti. Mielenkiinto heräsi. Hän yritti sivuuttaa sitä, mutta palasi jatkuvasti uteliaisuuden äärelle. Emiel nosti paitansa alle ommellusta pussukasta pienen led-valaisimen. Hän varjosti toisella kädellä sen aiheuttamaa kirkkautta ja suuntasi valon kohti maata. Hiuksia. Pitkiä vaaleita hiuksia tuppoina. Ne oli leikattu hätäisesti veitsellä irti ja tiputettu kasaksi maahan. Tässä kohtaa saalistaja oli saanut palkintonsa.

----- Uusi päivä nousi ensin pienen värähtelyn kera, kunnes se soi lopulta ihmisen tärkeimmän aistin mahdollistavaa luonnonvaraa – auringonvaloa. Emiel ei tiennyt missä hän oli. Hän oli saattanut kulkea pimeydessä jopa kilometrejä. Maata peittävä hiekka ja muta oli vaihtunut ruohotupsuiseen kallioon. Edessä näkyi metsää. Emiel siirtyi pehmeälle mättäälle ja nojasi kädellään kaarnan karheutta vastaan. Kahina nousi korviin, kun tuuli törmäsi lehtiin. Lehdet läpsyttelivät tohkeissaan toisiaan. Jostain kuului muminaa. Emiel otti varovaisia askeleita sen suuntaan. Ääni ei kuulostanut vaaralliselta. Sen rinnalle asettui solina. Pienen puron vieressä kyykisteli resuinen mies. Päälaella ei kasvanut enää haituvaakaan, mutta parta oli komea. Hän tuijotti veteen silmät kiiluen. Emiel lähestyi. ”Se korjaa itseään”, mies sanoi ääneen, muttei kääntynyt katsomaan tulijaa. ”Mikä?” Emiel ihmetteli. ”Luonto korjaa itseään”, mies hoki. ”Etkö näe?” ”Mitä pitäisi nähdä?” Emiel kysyi ja katsoi veden pintaa. Ryvetytynyt kulkija nosti sormensa. Nyt Emielkin huomasi sen – vedessä ui kaloja. Ihminen oli tuominnut kaksikymmentä vuotta sitten maapallon elämistön sukupuuton rajoille. Kaloja ei oltu saatu vuosikausiin verkkoihin, taivaalla ei näkynyt kuin yksittäisiä lintuja ja Emiel ei ollut nähnyt nisäkkäitä viiteentoista vuoteen. Aluksi viljaa oli kasvatettu tehokkaasti, mutta pian kukaan ei jaksanut vaivautua työlääseen hommaan, josta ei kuitenkaan ollut kovin pitkäksi aikaa hyötyä. Ihminen oli lihansyöjä, jolloin katseet nostettiin helpoimpaan kohteeseen. ”Mistä ne ovat tulleet?” Emiel ihmetteli ja siirtyi miehen viereen katsomaan tätä ihmettä. ”Populaatiot ovat kasvaneet. Ne ovat saaneet olla rauhassa, jolloin se pienimääräinen fauna, joka jäi jälkeen, on tehostanut tuotantonsa ja vahvistanut asemansa takaisin. Se pyrkii aikaisempaan tasapainoonsa”, Emielille selitettiin innokkaasti. ”Ihmisten lukumäärä laskee hurjaa vauhtia. Kohta lajimme pärjää taas eläinruoalla. Sitten voimme alkaa jälleen viljelemään ja kasvattamaan satoa. Kannibalismi on pian historiaa!” Mies hyppelehti innosta paikoillaan. Se säikäytti pinnan tuntumassa oleskelleet kalat, jotka ponkaisivat syvyyksiin. Emiel katsoi niiden jättämiä veden väreitä mietteissään. Ihminen tuhosi lajiaan niin kärkkäästi, että pian sen määrä olisi luonnon sietokyvyn rajoissa jälleen. Sitten ihmiset voisivat aloittaa alusta, viisaampina. Emiel nosti joenpenkkaa rajaavan kiven. Hän katsoi sen rosoista ja kovaa pintaa. Sitten hän iski kiven tanssahtelevan miehen ohimoon. Resupekka ei huomannut hyökkäystä, vaan otti koko lyönnin voiman päähänsä. Mies kaatui maahan ruohon pehmentäessä ääntä. Tänään on kova nälkä, Emiel mietti ja tarttui likaisten kenkien yläpuolelta laihoista nilkoista.